

ունինք՝ կը մտածենք: Հիմա տղա՛ք, ինչ որ յոյն կայ՝ ամենն էլ կ'ապեցեք: Դու էլ Վահրիճ, այս Թեոփիլոսի քով սպասե, որ հոգին չի փչե, ջուր տո՛ւր, ինամե՛, ծածկե՛, վերջապես ինչ կ'ընես ըրե՛, ջանա՛յ, որ չի սատկի եւ կենդանանայ, մինչեւ որ ժամանակը հասնի եւ որոշուի թէ ի՞նչ կայ սորա բաժնեն մեզի եւ ի՞նչ սատանային:

Սուրը պատեանը գրաւ Գուրգէն եւ սկսան իշխանները պտըտիլ իրեն հետ բոլոր սենեակները: Ամեն բան նոյն վիճակին մէջն էր ինչպէս թողեր էր Գուրգէն, բացի փոքրիկ սենեակէ մը, ուր յոյնը գետեղուէր էր առժամանակեայ կերպիւ, մինչեւ որ ընտանիքն հասնէին:

– Թուի թէ այս բերդին բախտին մէջ չի կայ, որ ընտանիք ոտք կարենան ղնել,– կ'ըսեր Գուրգէն դառն հեզնութեամբ:

Իսկ Վահրիճ այն միջոցին զբաղուած էր իւր կալանաւորին հետ, եւ իւր անճոռնի յուսարէնով եւ սատանայական ծաղրածութեամբ ջուր կ'ուտար, կուրծքը կը շփեր իւր փափուկ ձեռքերով եւ միսիթարելով խեղճ յոյնը կ'ըսեր.

– Ես փորձով գիտեմ, ո՛վ մեծ իշխան, այդ մարդուն ուժը, ո՛չ թէ քեզ պէս թեթէ կապիկ մը՝ այլ արջ մը նաեւ լինի դիմացինը՝ ինճորի պէս դէտին կը զարնէ, դեռ տղայ էր, երբ գիս կակուղ բամբակ դարձուց, հիմա որ ահագին մարդ եղաւ կ'իմանամ քու վիճակդ, քեզի պէս յոյն իշխանի ազնուական իշխանի ոչ ձեռք այլ ոտք վերցնելը շատ անվայել բան է, բայց ի՞նչ ընես, բացի համբերութենէ ճար չի կայ: Վա՛խ, իմ յոյն իշխանս, իմ քրիստոնեայ իշխանս. իմ պառաւս գոնէ հոս լինէր հիմա քեզի ան իր պատուական դեղը կ'ըներ, ցաւէն կ'առողջանայիր՝ կը կանգնէիր դիւահարի պէս: Հոգ չէ, եթէ մեռնիս քեզ կը բռնենք ոտքերեդ, ձեռքերեդ, առօք փառօք շիտակ Թորթումի գետը կը նետենք, անկից դու կ'իջնես ճորոխ, անկից Սեւ ծով, հոն բարեկամ շա՛տ, բանի մը օր առաջ ճերմակ ու սեւ արաբացիք դրկեցինք, անոնց հետ կ'երթաս մինչեւ Կոստանդնուպոլիս, կայսեր կը պատմես թէ Գուրգէն Ապուպելճ Արծրունի...